

og mere splittet, end at det uden usædvanligt Besvær vil kunne bestyres af een Mand, og dels fordi Skovridergaarden for Lidsvilde Distrikt som Følge af Sammenlægningen blev solgt, saaledes at det altsaa ikke er muligt at give Skovrideren nogen anden og mere bekvemt beliggende Bolig end den, han nu har, der ligger i en Udskant af Distriktet, hvilket gjør det vanskeligt for ham at kunne faa ofte, som det er ønskeligt og fornødent, besøge hele sit Distrikt. Dertil kommer desuden hele Distriktets Beflækkethed, idet der deri — det gjælder navnlig det tidligere Lidsvilde Distrikt — findes en meget stor Del af Kulturarbeider, der naturligvis mere end den større Skov træve Forstmands Tilsyn og Omhu. Naar jeg derimod tilføjer, at der i hele dette store sammenhængende Skovdistrikt kun findes en eneste Skovfoged, men at der forøvrigt er Opfylnsmænd, som enten hver for sig have saa store Distrikter — for Lidsvilde Distrikt findes der kun En — at de have Nok at gjøre dermed, eller — og dette gjælder for de andre Skoves Vedkommende — have deres Bolig saa langt borte, at der ikke kan være Tale om overdrage dem andet Tilsyn, saa siger jeg, at der for Liden er og fremdeles vil være Trang til en Assistent, selv om Skovrideren var fuldstændig kaval. Trangen forøges imidlertid i høt Grad derved, at Skovrideren, der er en meget nidkær og dygtig Mand, ved at røgte sit besværlige Sværv har paadraget sig en Knæslæde, som binder ham mere til Sjemmet end ønskeligt er. Henset til Mandens Personlighed og til Distriktets Beflækkethed — idet det dels fordrer store Kulturarbeider og dels er meget adspjlettet — tror jeg ikke, det er nogen god Økonomi, naar Udvalget ikke vil give Penge til at ansætte en forstkyndig Mand. Jeg maa tilføje, at Forholdet meget vel kan stille sig saaledes, at der ikke vil fremkomme nogen særdeles stor Fordel for Statskassen, hvis man ikke ansætter en Assistent, thi dersom det maatte vise sig at Skovrideren ikke kan skaffe sig en tilstrækkelig paalidelig og kyndig Hjælp for de 600 Kr., som man vil bevilge, vil jeg utvivlsomt se mig i den Nødvendighed at maatte forflytte Manden til et andet og mindre besværligt Skovdistrikt, hvorved der altsaa vil blive at udrede Pension til en dervedende ældre Forstembedsmand, hvilket maasse under andre Omstændigheder ikke vilde være absolut nødvendig. Jeg tror saaledes ikke, man gjør vel i at ville negte mig en Bevilling, som jeg navnlig af Hensyn til Skovens og dens Fremgangs Interesse mener, der er god Grund til at ønske fra min Side. — Jeg kommer dernæst til de forskjellige Hensillinger, som det ærede Udvalg har gjort i sin Betænkning. Jeg skal begynde med at sige, at jeg, hvad ogsaa den ærede Ordfører har udtalt, er fuldkommen villig til at tage Spørgsmaalet om en Omformning af § 2 under Overvejelse, ja jeg har allerede begyndt derpaa, hvad der forøvrigt ikke er saa lille et

Stykke Arbeide, som det lader til. Jeg har gjort det i det Haab, derved at kunne fyldestgjøre de Fordringer, som ere fremkomne fra Udvalgets Side, og som jeg erkjender for berettigede, da Oversigten i Paragrafen nu ikke er let. Jeg kan ogsaa gjerne i en vis Henseende afviescere ved de Ytringer, som den ærede Ordfører fremsatte med Hensyn til Bortforpagtninger af Staten tilhørende Eiendomme, thi ligesom man vil se, at den Eiendom, der har fremkaldt Bemærkningen, var bortforpagtet ved offentlig Auktion, skjøndt det var en lille Eiendom, saarvdes agter jeg ogsaa at benytte Auktion, hvor ikke andre Interesser, som ogsaa den ærede Ordfører erkjendte kunne være tilstede, maatte gjøre det ønskeligt at søge andre Garantier end dem, man paa nogen Maade og uden at være uretfærdig imod Byderne kan tilvejebringe gennem Auktionskonditioner. Jeg skal derfor ikke opholde mig videre ved dette Spørgsmaal. — Jeg skal heller ikke opholde mig længe ved Østersfiskerierne, thi ogsaa her er jeg enig i, at en ny Bortforpagtning bør ske ved Auktion. Jeg tilstaar imidlertid, at jeg ikke er enig i og i alt Fald ikke vil være bunden til den Slutningsbemærkning, som findes i Betænkningen, nemlig, at der i Kontrakten bør være den Klausul, at der, hvis Forpagtningstiden sættes længere end til 5 Aar, ydes en Tillægsbetaling for, hvad der aarlig skræbes ud over et vist Kvantum. Jeg tror ikke, at dette ubetinget kan siges at være hensigtsmæssigt, idet dels Menneskenes Svaghed og dels Hensynet til Bankerne ikke let tillader at paalægge Forpagterne en saadan Tillægsbetaling. Jeg anser det i alt Fald for meget tvivlsomt, hvorvidt en saadan Bestemmelse kan siges at være gavnlig for Statskassen, og derfor vil jeg ikke ved at tie have bundet mig til en saadan Bestemmelse. Naar den ærede Ordfører forøvrigt har ment, at Østersfiskeriet hidtil kun har været bortforpagtet paa 5 Aar, tager han feil. Det er nemlig kun den sidste Forpagtning, der har været paa 5 Aar, hvorimod alle de foregaaende have været paa 10 Aar. (Ordføreren: Det mente jeg ogsaa!). — Ja, men det sagde den ærede Ordfører ikke. Jeg anser rigtig nok dette Lidsrum for at være det korteste, der fornuftigvis bør vælges af Hensyn til Bankerne. — Hvad Statsinstitutionernes Forsyning med Brænde angaar, kan jeg ikke sige Andet, end at jeg gjerne skal optage Spørgsmaalet om, hvorvidt der endnu maatte være flere Statsinstitutioner, som maatte finde sig vel tjente med at købe deres Brænde i Statsstovene. Forøvrigt maa jeg bemærke, at Statsstovene hidtil ikke have manglet Kjøbere af Brænde, og at jeg derfor tror, at Spørgsmaalet er meget lidet betydnend med Hensyn til Statsstovenes Interesse. — Hvad Betjendtgjørelserne angaar, vil man dog vistnok erkjende, at Finantsministeren ikke let kan have en bestemt Mening om, hvorvidt et Blad i et vist Distrikt er saa udbredt, at det kan have nogen Betydning for Statskassen, om